

Budgetter af adskillige hundrede Tusinde Kroner under, hvad Flertallet her er gaaet ind paa. Hvis Flertallet i den Retning havde fulgt Mindretallet, vilde jeg have sagt, at der kunde have kommet et Stempel paa Finanslovsforslaget, som kunde have gjort det til en virkelig Folketingets Finanslov, saa at der kunde have været Tale om, at man havde faaet optaget en Forhandling med Landstinget om i en væsentlig Grad at komme bort fra de høje Militærudgifter, som vi efterhaanden mere og mere komme ind paa. Er der noget, der særkender denne Finanslov, er det netop, at Militærudgifterne ere stadig stigende. Jeg havde Lejlighed til at fremhæve ved Finanslovens 2den Behandling, hvorledes Forliget af 1ste April i Fjor havde ført os til betydeligt højere Militærudgifter, end Folketinget nogen Sinde hidtil har stemt for. Sidste Gang Folketinget vedtog en ordinær Finanslov, nemlig forud for 1885, stemte Folketinget for ikke tilnærmelsesvis nær saa høje Militærudgifter som dem. Folketinget stemte for 1ste April 1894. Da vi fik Forliget, hed det sig: Ja, nu saa vi en Hærløb, som bringer Nedgang i Udgifterne, nu komme vi til en virkelig Nedgang i de militære Udgifter, nu skulle vi have en Nedgang paa over 300,000 Kr. foruden en Nedgang i Tjenestdagene af 400,000 Dage! Dermed skal den ny Tid begynde, hed det sig! Men naar vi se paa den Finanslov, som nu om saa Øjeblikke skal forlade os for at gaa op til Landstinget, saa se vi, at nu ere Udgifterne paa §§ 22, 23 og 26 til de militære Foranstaltninger yderligere stegne i Aar. De ere yderligere stegne med over 400,000 Kr. fra, hvad der blev vedtaget i Fjor den 1ste April. Nu bevilges der ikke ubetydeligt over 18 Mill. Kr. til disse Foranstaltninger. Der havde været god Grund til ved 2den Behandling at tage noget mere Hensyn til Mindretallets Forslag og stemt adskillige hundrede Tusinde Kroner af disse Ting ud, for at kunne have optaget en virkelig Forhandling med Landstinget, om at komme længere bort fra disse Militærudgifter. Det har Flertallet ikke gjort. Flertallet har paa Forhaand højet sig for, hvad det mente, var Landstingets Mening om den Ting. Ja, saa forsigtigt har Flertallet paa mange Punkter været over for Landstingets formodede Meninger og Krav, at det har været ængsteligt for at indsætte Forslag om ny Bevillinger, for at Finanslovsforslaget ikke skulde komme tilbage igen. Forleden Dag hørte vi endogsaa, at Ængsteligheden gik saa vidt, at endog en lille Holdeplads i Sylland blev antaget for at være en Bombe, der kunde sprænge hele Finansloven i Luften,

og saa ustyldigt et Forslag som en Bevilling paa 500 Kr., for at tilkendegive Statens Sympati med Fredsagen burde heller ikke ind paa Finansloven, for at ikke Landstinget i Forargelse over en saadan Bevilling skulde hitte paa at lade Finanslovsforslaget komme herved igen. Det er i Sandhed en mærkelig Respekt for Landstinget, som Flertallet her har udvist, naar det tror, at Landstinget vil lade Finansloven gaa frem og tilbage mellem Tingene paa Grund af en Bevilling paa 500 Kr., en Bevilling, der ikke en Gang er saa stor, at den kunde strække til til Trykningsomkostninger ved at lade Lovforslaget gaa frem og tilbage. Saaledes kan der være flere Punkter, hvor jeg mener, at Folketingets Flertal altfor raft har højet sig for, hvad det mente, Landstinget vilde træbe; mange Ændringsforslag, Mindretallet har stillet og fundet velbegrundede og ikke mindst velbegrundede over for de Krav, der ere oppe i Tiden, ere slaaede ned her baade ved 2den og 3dje Behandling, og de væsentligste Begrundelser, man har haft fra den Side, der har slaaet dem ned, har stadig været, at vi risikere, at Landstinget ikke tager mod dem, og vi ønske ikke at komme i Konflikt med Landstinget; derfor sige vi nej til dem; hvad kan det nytte at stille saadanne Forslag op, naar man ikke kan føre dem igennem? Men under disse Omstændigheder — og jeg tror ikke, at noget æret Medlem vil sige, at jeg har Året i disse Betragtninger — synes jeg rigtignok ikke, at der er Grund til at sige, at dette Finanslovsforslag er særlig Folketingets. Nej, jeg mener, at jeg har mere Ret, naar jeg siger: Dette Finanslovsforslag er Landstingets; Folketinget har gjort Landstingets Arbejde. Det er den ny Tid, vi have faaet den 1ste April i Fjor, at nu sidder Folketinget og gør Landstingets Arbejde, og saa længe Folketinget vil paatage sig den Rolle at sidde og gøre Landstingets Arbejde, kunne vi ogsaa være sikre paa, at Landstinget vilde være af en underlig Betskaffenhed, om det skulde gøre videre Brøvl og ikke tage Finanslovsforslaget, som det bliver sendt til det fra Folketinget. Nej, saa skal Forliget vel nok holde, det kan der ikke være nogen Tvivl om. Men det er efter min Mening Fejlen ved denne Finanslovbehandling, at Folketinget har højet sig altfor stærkt og højet sig altfor tidligt, for saa dybt kunne vi da ikke være sunkne endnu, at det skulde kunne blive godt Latin her i Landet, at vi her skulde sidde ængsteligt lyttende til, hvad de høje Herrer i Landstinget ville, skulle sidde her, ængstelige for at sætte ind paa Finansloven noget af de Krav, som vi mene ere berettigede for det store almene Folk. Derfor mener jeg, at